

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals, **Cuba y Puerto-Rico**, 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

AL PÚBLICO DE BARCELONA.

Representantes los infrascritos de periódicos y publicaciones que ven la luz en esta capital, ante la desgracia que afije a uno de sus compañeros, no pueden menos que dirigirse al público con objeto de aliviarla en cuanto quepa a la iniciativa particular.

El Sr. D. Tomas Camacho permanece encarelado desde el 14 de Enero del corriente año por disposición del Juzgado del Pine, que instruyó la causa entablada contra el periódico semanal «La Mosca Roja». Respetan los infrascritos las decisiones de los tribunales y se abstienen de hacer hincapié en los motivos que pueden haber producido tan grave resolución. Mas como quiera que el Sr. Camacho podía gozar de libertad bajo fianza, según auto de 12 de Marzo último, y esta se eleva a la respetable cantidad de **dos mil duros**, de la cual no dispone facilmente quien ha de fiar su subsistencia a las ingratas tareas del periodismo, nos dirigimos al público seguros de merecer su apoyo. La libertad de un compañero—siguiera sea interina—es, en nuestro concepto, un fin benéfico que no podrá menos de excitar la generosidad de cuantas personas se interesen por la suerte del periodista, cuya vida, llena en todos tiempos de azares y peligros, ha de tener por única compensación, la simpatía del público a quien consagra sus trabajos.

Seguros de merecerla en esta ilustrada capital y prescindiendo, como prescindimos nosotros, de toda idea política, pues solo a aliviar la suerte de un compañero nos dirigimos, se abre en las Administraciones de todos los periódicos infrascritos una suscripción pública bajo las siguientes

BASES.

- 1.ª Se admitirán cantidades hasta llenar la suma de **dos mil duros**, librándose de ellas el correspondiente recibo.
- 2.ª Terminada la causa entablada contra D. Tomas Camacho y sea cual fuere su resultado, será devuelta a cada suscriptor la cantidad suscrita, mediante la presentación del indicado recibo.
- 3.ª El remanente que después del plazo de la devolución pudiere quedar por no haberse presentado algun recibo, será distribuido entre establecimientos benéficos según el parecer de los suscritos.

Por **La Crónica de Cataluña**, Teodoro Baró.—Por **El Diluvio**, Mauricio Vidal.—Por **La Publicidad**, Eusebio Corominas.—Por **La Benixensa**, Luis Claramunt.—Por **La Vanguardia**, Jaime Andreu.—Por **La Jornada**, José Feliu y Codina.—Por **La Libertad**, Luis Ricardo Fors.—Por **La Dinastia**, Pedro de Roselló.—Por **La Correspondencia Ibérica**, Pedro Morell.—Por **La Correspondencia Catalana**, Felix Torruella.—Por **La Última hora**, Vicente Baruta.—Por **El Pueblo Catalan**, Baldomero Alvarez.—Por **LA CAMPANA DE GRACIA**, José Roca y Roca.—Por **La Esqueja de la Torratxa**, Inocente Lopez.—Por **El Loro**, Cayetano Perez.—Por **La Tramontana**, J. Gabarro.

Signen las firmas.

PASSIÓ.

FER la religió catòlica no hi ha en tot l' any més que una senmana de passió. Pero per la premsa espanyola son senmanas de passió totas las del any, especialment quan D. Anton s' encarega del paper de Herodes y fa de Pons Pilat lo noy ros de Antequera y de Caifas en Sivela y 'ls seus escribas.

Dijs, senmanas y mesos de passió, en que 'ls pobres periodistas, amants de la veritat, suhém sanch y agna, som assotats, coronats d' espinas y trets al balcó, a la vergonya de la xusma ministerial, que si l' hi preguntan:

—¿A qui s' ha de perdonar, al lladre ó al periodista? Respen bramulejant:
—¡Mori 'l periodista! ¡Mori la premsa!... ¡Crucifiquéual..

Y á fé de Déu que 'ns crucifican sense misericordia. Nos crucifican á multas; nos crucifican á autos de preso; nos crucifican demanantnos fianzas tan crescudas, que no podém presentarlas, perque en lloch de pescar empleos y dedicarnos á fer pinyons, hém tirat per periodistas qu' es la carrera més pobre y menos socorreguda per mes que siga molt honrosa.

Las escribanias s' omplen de processos, s' embruta més paper sellat per nosaltres, que no 'n fá la fabrica del sello, després, quan estém ben empaperats, se véu la causa y 's pronuncia la sentencia.

De l' Audiencia á presiri no hi ha més que un pás, y 'ns lo fan recorre ab una empenta.

No es moda encare condemnarnos á mort á garrot vil; pero no duptin que anant seguint las cosas com fios aqui, un dia s' adonarán que duhém las mans tacades de tinta, y 'ns tractarán talment com si fossem de la *má negra*, que 'ls condemnan á mort de quinze en quinze.

¿Y quin delictes es lo nostre? Lo primer y principal saber de lletra; lo segon tenir conciencia; lo tercer escoltar atentament las palpitations de l' opinió pública é interpretarlas estampantlas en lletres de motillo.

Lo govern está cobert de llagas, de manera qu' es imposible tocarlo sense ferli mal. Si estès ben sa no se 'n sentiria.

¿Es nostra la culpa? No. Si en Cánovas, per exemple, 's posa davant del mirall y 's trova lleig, ¿qué 'n treurá de trencar la lluna? ¿Se tornarà maco per ventura? Al contrari, demostrará qu' ell mateix s' ho co-neix.

Si dihém que 'l govern es injust y arbitrari, que 's riu de la ley, que fa trampas electorals, que castiga al país ¿qué 'n tréu de perseguirnos? ¿Qué per ventura al ferho no 'ns dona la rahó?

Si, mil vegadas. Perque si nosaltres l' ataquessim injustament, si no interpretessim ab fidelitat los sentiments de l' opinió pública, aquesta 'ns castigaria ab lo seu despreci, y bastaria la campanya de la premsa ministerial per alcansar la victoria sobre nosaltres, deixantnos aislats, perduts, desbancats, sense paraula.

Pero avuy hi ha una cosa pitjor que 'ls nostres atachs y es la conducta que ab nosaltres segueix lo govern, la sanya y l' apassionament ab que se 'ns tira á sobre, la febra, 'l deliri ab que 'ns persegueix, l' ira y l' ennig ab que 'ns dona passió.

Tot aixó demostra que 'l govern ha perdut l' *oremus*, y quan los governs espatarnegan tenen poch temps de vida.

¡Insensat! Vol acabar ab nosaltres y quan ens lliga 'ns dona forsa y quan ens mata 'ns dona vida. La premsa es lo sisé sentit del pobles moderns. ¡Matar á la premsa! Tonteria. Los pobles no 's re-

signan á deixarse mutilar una de las facultats de l' ánima. Los enemichs mortals de la civilisació moderna, los absolutistas, per defensar las sèvas ideas acuden á la premsa. Lo mateix govern que 'ns persegueix sosté periódics. Sense premsa, 'l mon tornaria á la barbarie.

Pero ja sè lo que voldria 'l govern: matar als periódics que 'l censuran y quedarse sols ab los que l' alaban; suprimir la part independent de la premsa y conservar la part mercenaria: estar á las maduras y no á las duras: fer ab nosaltres lo que fa ab lo cos electoral, corromprel y perseguirlo, anuiar á las oposicions y quedarse ab la totalitat dels vots.

Pero 'ls periodistas som figas d' un altre paner: batalladors per temperament, ab nosaltres no hi valen trampas, ni violencias.

Estém al péu del canó, y quan ne cau un ne surt un altre si no 'n surten dos. Guanyar la preso en defensa de una idea es per nosaltres un mérit; anar á presiri un' honra. La persecució 'ns dona importancia: un proces es un pedestal. ¿Qué importan los sufriments y las penalitats, si viu en nosaltres l' esperanza de la victoria definitiva?

¿Qué importa la senmana de passió, si després d' ella ha de venir la Pasqua de resurrecció?

Avuy lo periodista diu al país:
—Mira, contéplam: aixis es com se lluyta; aixis es com se sofreix; aixis es com se ressueita. Despertat é imitat.

Y no ho duptin, lo país se despertarà.

P. K.

LA MÁQUINA ELECTORAL.

OSTRES haurán sentit parlar molts vegadas de la máquina de fer diputats; pero de segur qu' encare no l' haurán vista funcionar may. ¿No es veritat? Donchs aixó no vull que ho diguin més: viaguin ab mi y s' enterarán de tots los ets y uts d' aquesta maravellosa maquineta, inventada en plé sigle XIX per la conservadora espanyola.

Som al despaig de don Anton. Tots los ministres están presents; la més viva alegria brilla en los seus semblants: en Romero Robledo, impacient com un noy que tè d' anar á comedia, está ab la ma al manubri de la máquina.

Lo senyor Cánovas, meditant, sembla que s' olvida de donar la senyal.

ROMERO (*acabant la paciencia*).—¿Vá? CÁNOVAS (*com qui 's desperta*).—¡Tú! ¿qué fa? No encare: veyam si tot está en regla.

ROMERO.—Si home, si; ja fa dias: ¿vá? CÁNOVAS.—Espérat, desventurat; las cosas s' han de fer bé: devegadas per una petita falta cau una torre altissima: ¿gabs aquell quènto de la ferradura?

ROMERO.—Si, ja 'l sè: no 'l torni á contar.

CÁNOVAS.—Donchs, bueno: passém revista á la má-

quina, y si tot està en son lloch corresponent, etjega-rem desseguida.

ROMERO.—Veji, vosté mateix.

CÁNOVAS.—Está feta la llista dels candidats?

ROMERO.—Feta y refeta y recontrafeta: per quatre cents districtes, tinch quatre mil aspirants.

CÁNOVAS (rihent).—Aixis m'agrada; per aquest cantó veig que no 'ns faltan simpatias. ¿Quants se 'n senyalan a las oposicions?

ROMERO.—Déu sagastins, quinze esquerrans...

CÁNOVAS (interrompentlo).—¿Quinze esquerrans? Noy, tu 't propassas, aixó es excessivament exagerat...

ROMERO.—Calli, home, calli! ¿Si tot lo sant dia 'm venen entre camas! No hi pogut expolsármels d'altra manera que dihent si á tothom.

CÁNOVAS.—Bè; aixó del si es lo de mémos: quan sigui l' hora ja n' escabetxarás la meytat. Seguin: lo cos electoral ¿está preparat?

ROMERO (com qui véu visions).—¿Lo cos electoral? ¿qué vol dir?

CÁNOVAS.—¿Qué dorms, Cisco? Vull dir los morts, los polissons, los...

ROMERO.—¿Ah! ¿Té rahó que aquestos son los que fan de electors! Si senyor; ja están avisats y á punt d' entrar en acció.

CÁNOVAS.—Y 'l clero ¿en quin sentit está?

PIDAL.—¡Oh! Nosaltres mentres traguém los dotze diputats promesos, contribuïrem en tot y per tot al triunfo.

CÁNOVAS.—Y las urnas ¿cómo están?

ROMERO.—Bonas; disposadas á empassarsho tot, mentres sigui ministerial.

CÁNOVAS.—Y tú, pou de ciencia ¿has fet l' obligació?

SILVELA (quadrantse).—Si senyor; vaig donar aquella circular á la magistratura: (fentli l'ullet) ¿sab aquella tant seria...

CÁNOVAS (rihent).—¡Ah, sí! Per aquest punt ja está tot bé.

ROMERO (alsant la mà).—¡Apa, pues! ¿vá?

CÁNOVAS (dirigintli una mirada furibunda).—¿Vols estar quiet? No t' esbalotis y esperat que jo t' ho mani. Continuem... ¿Hi ha garrots á punt per quan se necessitin?

ROMERO (de mala gana).—¡Sí!

CÁNOVAS.—¿Y las trampas, están?

ROMERO.—¡Sí!

CÁNOVAS.—¿Y 'ls cubiletos?

ROMERO.—¡Sí!

CÁNOVAS.—¿Ara que hi penso. ¿Ja s' ha fet la pòr als ajuntaments qu' están en descubert?

COS-GAYON.—Jo nó; pero aquest crech que sí que ho vá fer.

ROMERO.—Si senyor; ja 'ls hi fet la pòr... y encare més.

CÁNOVAS.—¿Ou' es aixó d' encare més?

ROMERO.—Que se 'ls ha aplastat á multas, causas criminals, suspensions y otras herbas.

CÁNOVAS.—Mòt bé; aixó s' arregla aixis: al que xilli, palo.

ROMERO.—Bueno ¿qu' etjeguém are?

CÁNOVAS.—Espérat una mica, atolondrat: sembla que tinguís argent viu al cos. (En Silvela sonriu maliciosament) ¿Téven tots los gobernadors las instruccions necessarias?

ROMERO.—Si senyor; ja pot suposar que 'ls gobernadors que jo nombro saben tot lo que s' ha de sapiguer.

CÁNOVAS.—¿Y qué s' ha de sapiguer? Veyám.

ROMERO.—Prohibir reuniones electorals, fer denunciar periódics, examinar las actas y arreglar bé 'ls escritinis.

CÁNOVAS.—¡Perfectament! Pots etjegar... ¡Ah! Espérat un moment ¿per quantas circumscripciones surto elegit jo?

ROMERO.—Per... tantas com vulgai.

CÁNOVAS (reflexionant).—Pósanhi... tres.

ROMERO.—Tres se n' hi posarán.

CÁNOVAS.—Apa, donchs; cop á la maneta ¡vá!

ROMERO.—¡Vá!

¿Véuhen?

Ar: la máquina ja funciona, rodant de nit y de dia com un mal esperit...

Lo país no 's mou, los electors callan; pero per xó las eleccions se farán.

La máquina s' encarrega de tot.

FANTÁSTICH.

ESPRÉS de voler agafar al Sr. Solís, director del *Progreso*, lo tribunal cita al Sr. Comenge, director interí y 'l dú á la presó.

Veritat es que 'l Sr. Comenge es un periodista terrible, que si 'l trobavan cap al tart en una carretera, tot so', l' hi donarian los quarts.

Lo tal Sr. Comenge vá cometre un crim horripilant. Figúrinse que vá enganyar á n' en Cánovas. Si senyors: vá amagarli l' ou.

Ha tingut Inglaterra un historiador, lord Macaulay, lo qual vá escriure entre otras cosas un diálech entre Milton y Cowley, ocupantse de la monarquia y de la república y d' otras cosas per l' ístil.

Donchs bé; *El Progreso* vá publicar aquest diálech, lo fiscal de 'n Cánovas s' ho vá pendre com una cosa original, y 'l Sr. Comenge vá ser cridat á declarar.

A un engany un altre engany. Perque ab l' excusa de declarar van engabiarlo.

Tot Madrid ha anat á visitar al Sr. Comenge. Las senyoras l' hi han enviat rams de flors; los senyors l' hi han enviat cigarros y vins.

Per cert que 'l dia avants vá descubrirse una casa de joch, y als jugadors van posarlos en llibertat instantáneament mediant fianza.

Naturalment: entre un taul y un periodista no hi vá poca diferencial

Lo tribunal s' ha negat á admetre la fianza al Sr. Comenge per dos motius, segons un considerando del auto de presó:

Primer: «por la insistencia del periódico en incurrir en las mismas causas que motivaron las precedentes denuncias.»

Segon: «porque el anterior director se halla en rebeldia.»

¡Oh justicia! Cega t' pintan y com á cega t' portas. Perque ó jo no sé lo qu' es dret ó aquest es un auto dictat á las palpentas.

¿Qué té que veure 'l Sr. Comenge ab l' anterior director de *El Progreso*?

¿Qué diriam si al perseguir á un criminal, no poguémto agafar, la justicia agafés al pare, al germá ó al amich?

Sr. Cánovas, per mort de Déu retiris del poder. Es qüestió de humanitat. Miri que si continúa, tots los seus dependents corren peüll de perdre la xaveta. Vosté 'ls ho encomana.

De una fornada han condemnat á mort á quinze infelissos complicats ab la causa de la *Má negra*.

¡Quinze patibuls y en Cánovas al mitj, mirants'hol Magnífich quadro que podria titularse: ¡Sigle XIX!

La *Vanguardia* está molt exasperada, perque havent passat lo terme de la suspensió dels regidors fusionistas, no 'ls tornan á posar.

Ab tal motiu cita no sé quins articles de la ley, ab una formalitat tal, que m' fa morir de riure.

¡Articles de la ley als conservadors! ¿Que per ventura no sabeo que 'ls conservadors han fet lo mateix que 'ls fusionistas?..

La ley se 'l han posada á la cadira, y s' hi han assegut al damunt per arribar á la taula ab més comoditat.

Diu la ley que una vegada s' ha entrat en lo periodo electoral no 's podrá destituir cap ajuntament ni cap diputació provincial.

Donchs bé, 'ls conservadors tres dias després de publicat lo decret convocant á novas eleccions, van destituir á la Diputació de Zamora.

Per aixó 'ns governa un mónstruo.

Perque la ley proposi y 'l monstruo disposi.

A Madrid han arrestat á un soldat perque tenia un retrato de 'n Ruiz Zorrilla.

¡Fort!

Los soldats avuy dia no han de tenir sinó retratos de 'n Saballs.

A Masdenverge han tret al alcalde, nombrantne un altre que ni menos es elector.

Pero aixó sí, ha sigut comandant d' armas carlista.

Lo govern del mónstruo busca sempre l' apoyo y la companyia de la gent simpática.

Are no més fatta que al alcalde de Masdenverge l' hi dongan facultats per declarar lo poble en estat de siti, cobrar contribucions y fusellar lliberatas.

Un párrafo de un periódich de Madrid, sobre las próximas eleccions:

«Monárquicos com en Martos serán imposats als districtes que avants van elegitos com á republicans, perque ab rahó més ó menos aparent puga dirse, que avuy lo país está tant baix políticament, com los que solicitan los seus sufragis.»

CARTAS DE FORA.—Los rectoros de fora están hidrófobos perque 's representa la *Passió*. No sembla sino que tractanse de comedias ells volen lo privilegi exclusiu. Lo de Vilasar declara que 'ls que assisteixen á veure la *Passió* cauhen en pecat mortal; diu que 'l que fá de Jesús no ha

entrat á missa desde que 'l van batejar y que la que fá de Verge era una *dallonsa*.—Lo de Vidreras vá troná y ploure contra 'ls que assisteixen á la *Passió*, declarant que no donaria 'ls despatjos per casarse á cap de las personas que hi assisteixen.—Lo de Calella, sense considerar que fins las monjas carmelitas tenen teatro y que hi ha un capellá que vá per aquells carrers tocant lo cornet vá desferse en impropis contra 'ls que representan la *Passió* y 'ls que hi assisteixen, parlant de que havia rebut anónims y fent otras comedias per l' ístil.

Resultat: que á tot arreu y á favor de las excomunion, han tingut més gent de la que volian, quedantse 'ls rectoros ab un pám de nés, y sense mes consol que las majordonas, algunas de las quals com las de Vilasar son ben joves y ben guapetas.

Un predicador de Camprodon, vá insultar als vehins de aquella vila tatzantlos d' entonats y orgullosos perque no anavan al confessorari á explicá'os las sevas cosas, sense considerar que Camprodon es una vila molt morigerada, quals vehins nets de tota culpa, no tenen necessitat de fer bugada.

Nos escriuhen de Cardona que 'l divendres últim, després de haver passat la profesó al desfilar la gent que la contemplava, un vicari jove anomenat Joseph Casafont (a) Curro, comensá á repartir bufas á diferents personas. Un jove volia tenirli cara: pero vá desistir, al sentir una veu que 'l hi deya:—Noy no t' emboliquis: mira que sab tirá 'l gabinet, Capellans aixis son la gloria de una població!

A Organyá han cambiat l' ajuntament. Una orquesta vá donar una serenata al ajuntament destituit. L' altre que ha entrat en cambi, fá recorre 'ls carrers dihent que 's resi un parenostre per las ánimas del Purgatori. Qualsevol diria que 'l nou ajuntament de Organyá 's compon d' ánimas en pena.

A Tarrassa s' ha organiat de nou l' orquesta dels Catalans. Los pobles que vulgan utilizar sos serveys, poden dirigirse á D. Joseph Fabrés (a) Martro, carrer del Pantano, n.º 5 de aquella Ciutat.

DON NARCÍS.

AUCA SENSE NINOTS.

Historia cassada al vol de un candidat espanyol. Un diumenje, havent dinat, pense:—Haig de ser diputat.— Ho consu ta á la muller y ella troba qu' está bé. Ho diu igualment als noys y ho celebran tots cofoyos. —Bè,—diu ell,—per 'quest cantó no tinch gens d' opesició.— Y 's planta á reflexioná de quin modo triunfará. Conta calcula y apama, y 's posa á escriure un programa. Meditantlo més tot llest, decideix fe un manifest. Veu que aixó es un trist recurs y resol pensá un discurs. Torna á cambiar d' intenció, y per fi escriu un sermó. Quan ja l' ha acabat de fé, don Narcís se 'n vá al carré. Veu un amich aturat y l' li diu lo que ha pensat. L' amich, mirantse tot curro, lo tracta al moment de burro. Ell pregunta perquè ho diu, y l' altre encara se 'n riu. Y, dant desseguida un vol, deixa 'l candidat tot sol. —¡Ay, ay!—murmura abatut, ¿perqué déu haver rigut?— Quan, per sort, troba un company que 'l treu al punt del engany. —Per ser diputat,—l' hi diu,— es precis fé 'l cap molt viu.— Y l' hi conta que un districte sols lo pesca l' qu' es *adicté*. Lo nostre héroe ¡pobret! queda trist, parat y fret. Sino que pensant, pensant, l' hi acut un magnífich plan. Fa arreglarse l' equipatje y 's disposa á emprendre un viatge. Y tot tranquil y aixirit, don Narcís marxa á Madrid. Arriba, brut y polsós, á la gran vila del os. Va per tot ab mo't misteri preguntant pèl ministeri. Un mistaire per dos rals l' hi acompanya en quatre salts. Després d' un hora d' espera ven al lúsar d' Antequera, Davant d' ell, tot conmogut, va per parlá... y queda mut. Don Paco, ab mil cumpliments, se 'l mira ensenyant las dents. Ab tot, don Narcís s' espanta, y com més va més s' encanta. —Senyor,—diu al fi, animat, ¡voldria ser diputat!— Lo ministre quan lo sent pert casi 'l coneixement. Pero després reflexiona, y 's guayta l' tipo una estona. Y véu que 'l tal candidat es un tanoca acabat. —Vayám,—l' hi diu,—¿vosté es rich?— y l' altre respon:—¡Un xich!

—Y si vosté surt nòbrat,
que farà en sent diputat?
—Jo,—excusa 'l pobre,—farè
tot lo que vulgui vosté.
—Pues si 'm promet ferho així,
desde ara l' hi dono 'l sí.—
Cau l' home de jonollons,
y ompla al húsar de petons.
Y mitj leu d' alegría,
torna a marxá 'l mateix dia.
Arriba farsit d' orgull,
sense veurehi de cap ull.
Desbarrant continuament
espera l' ansiat moment.
Ja hi som: s' obra la elecció
y 's comensa la funció.
Entre diverses estonas,
votan set ó vuyt personas.
Pero vé una bona espurna
y fa... no se sab qué, al urna.
Al obrir per contá 's vots,
surtèn cinch mil paperots.
Y ab tota legalitat,
guanya 'l flamañt candidat.
Lector, ¿qui es més infelís?
¿la nació ó bè don Narcís?

C. GUMÀ.

ELEGRAMA del diumenje passat:
«Madrid.—Se ha celebrado con solemidad la festividad del día, notándose a pesar de la lluvia mayor concurrencia a las iglesias que los años anteriores.»
Avuy l' iglesia está de moda.

Com que hi ha molta canalla... conservadora, per forsa ha de haverhi moltes palmes.

A Girona han robat lo magatzém d' efectes estancats. Consólis lo govern pensant una cosa: Que si 's lladres se fuman los cigarros que han robat, tenen pena de la vida.

L' altre dia la policia vá registrar lo vapor *San Fernando* que venia de Marsella.

Un registre minuciós, escrupulós, desde la bodega al cim dels país.

Un passatjer vá explicar-me que fins ván obligar a unas senyoras francesas a descalsarse.

A la quènta buscavan a n' en Ruiz Zorrilla. Y naturalment, podia haverse amagat dintre de las botas de alguna senyora.

¿Cóm que D. Manuel, en concepte dels conservadors es un home tant petit!

¿Quán dirian que gasta 'l Papa? Quinze mil pessetas.

—¿Cada any?

—No senyors, quinze mil pessetas cada dia, ó sigan un milió, vuitanta mil duros anuals.

Ja veu hen 'pobre homel Encare no 'n tèn per canbiarse la palla de la màrrega. Sort que tèn casa franca.

Lo general López Dominguez ha publicat un manifest electoral.

Lo general s' arronsa: l' esquerra ja no es esquerra democrática, sinó esquerra liberal. La soberania nacional ja no resideix en la nació exclusivament, sinó en la nació y 'l rey.

Ja ho véuhen. Al nebot de 'n Serrano, quan repasava 'l pont d' Alcolea l' hi han caigut los documents al aygua.

Y are porta 'ls papers mullats.

Lo govern vigila molt.

L' altre dia vá descubrir un gran dipòsit d' armas. ¡Sant March, Santa Créu, Santa Bárbara no 'ns deixéu!

Uns quants fusells d' agulla que no serveixen, dos ó tres trabuchs sense gatillo, y una porció de capsas de ferro, que ab una mica de bona voluntat poden pèndres per bombas.

Dipòsits per aquest istil, si 'l govern vol pot descubrirne dotze cada dia.

No tèn més, sinó anar a tots los que venen escombras y dirlos:

—A la presó... que de un mànech d' escombra un dia 'n ván sortir set balas.

¡Y deyan que aquest govern havia de fer la tranquilidat del país!

¡Ni la del país ni la seva propia!

Diálech:
En Romero Robledo:—Escolti, D. Práxedes, envihim una llista dels seus amichs que vulga que surtin diputats.

En Sagasta:—Jo no envío llistas, ¿ho tèn entés?
—Bè, nome, no s' enfadi. Llavors farè elegir a tots los ex-ministres del seu partit.

Coro d' ex-ministres fusionistas:—Bendita sea tu boca!
A fé de Dèu, tenen motius per alegrarse. En Romero Robledo 'ls nombra comparsas.

Lo dia 27 son las eleccions.
A véure com se porta 'l cos electoral.

¡Ay Senyor! Cóm volen que 's porti, si es un cos qu' está de *cos present!*

Lo tribunal crida a declarar al arca'de de Vich per certas tropelias que vá cometre, y l' alcalde de Vich fá 'l sort.

Cada vegada que 'l cridan, dona la casualitat que 's troba fora de la població.
—Pero per qué no l' agafan?
—¿Y qué 'n treurían? ¿Que no sab que a Vich lligan als alcaldes ab llangonissas?

Lo Manzanares, un dels rius més petits y raquitichs d' Espanya s' ha desbordat.
Es com un govern que jo sè: com més raquitich y més peit mes facilment se desborda.

Lo Manzanares al desbordarse ha cubert ab las sévas ayguas térboles y fangosas el *Puente del Rey*.

Ab motiu de lo qual diu un periódich:
—Ala D. Anton; recutií al Manzanares per la seva falta de respecte a las institucions.

Diu la *Montanya* de Manresa que en lo convent de frares caputxins de aquella ciutat s' ha montat una agencia de minyonas de servey.

Francament, si jo fos mapresá, minyona que 'm viagués recomenada del convent de caputxins, no la voldria.

Tindria por que no hagués *servit* massa y tot.

Sortia una póbra senyora d' empenyar una prenda per dos pessetas y mitja y va entrar a l' iglesia. Al sortirne, entre las empentas l' hi van pendre 'l portamonedas, en lo qual a més dels déu rals hi guardaba la cédula, la papeleta d' empenyo y una petita créu de plata.

L' endemá vá rebre una carta tornantli la papeleta, d' empenyo y la cédula. En dita carta deya 'l lladre:

«No l' hi envío la créu, de por de que 'ls empleats de correus al palpar una cosa dura, no se la quedín.»
Aixís ho conta un periódich de Madrid.

Los empleats de correus tenen la paraula.

Una anécdota de 'n Ruiz Zorrilla: la conta *El Porvenir*:

Quan en Ruiz Zorrilla era a París, vá adonarse de un tipo que 'l seguia.

—Escolti, vá dirli un dia: ¿perque 'm segueix vosté?
—Dispensi, senyor: soch un pobre, tinch fills.... la vida a París es molt cara... y a l' embaixada espanyola m' han donat l' encàrrech de enterarme ahont vá, a qui visita y ab qui menja.... Ja veu que faig tot lo possible per no molestarlo...

—Al contrari, home: jo seré qui 'l molesto a vosté. Vosté es vell y jo jove.

—En efecte.
—Escolti ¿y quan l' hi donan?
—Sis franchs.
—Poca cosa es: al menos devian donarn'hi vuit... Vaja, jo seré més explèndit que 'l govern... Jo l' hi donaré dos franchs diaris... Sis d' elis y dos de mi fan vuit. Suposo que aixís podrá mantenir a la familia.

—Y qué haig de fer?
—No res: estarse tranquil ab la familia y esperarse al vespre a la porta de casa: jo l' hi donaré nota diaria de lo que hi fet durant lo dia, de las personas que hi visitat, de las que hi vist etc., etc. perque vosté puga comunicarlo a l' embaixada.

En efecte, durant alguns mesos l' embaixada vá estar servida pèl mateix Ruiz Zorrilla.

Recordan los canevistas que 'ls conservadors italians ván estar setze anys al poder.

Es veritat. Pero 'ls conservadors italians menjavan macarrons, y 'ls conservadors espanyols, per are ni menjan ni donan més que castanyas, y aquest aliment es de mal panir.

En una fonda:

—Noy, diu un parroquiá, aquest llus no es fresch.
Lo mosso.

—Si home, contimho a mi. Ahir l' amo volia que 'l servey io menjéssim y tots varem tenir que deixarho.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Llu-ma-ne-ra.*
2. ACENTIGRAFO.—*Cassá-Cassa.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo primer amor.*
4. CONVERSA.—*República.*
5. GEROGLIFICH.—*Mientras hi ha vida hi ha esperanza.*

Han endavinat totas las solucions los ciutadans F. Alberti y J. J de Donna Juanita, Dos Liberals, y Nas de Punta Inglesa; n' han endavinadas 3 Espanyol mort de gana: y Un Bismarck; 2 Liberal de Reus y 1 no més Lorito Real y Nicodemus.

XARADAS.

I.

—Tres: ¿dus que la quart doblat es hu-dos-tres-quarta-cinch?
—Com diu sempre: «Tot quant tinch hu la rifa ho he guanyat!»
—Sis! Tota la dos-tres-quart seva, l' ha anada adquirint fent cada dos-quarta-quint d' estafas, que Dèu te 'n guard!
Hu-dos-tres-quarta-cinch-sis tothom ja sab qu' es aixís.

CRISTÓFOL CRISPIN.

ENDEVINALLA.

En lo camp tinch ma morada y ab verts llasos coronada só esclava y no sè de qui: ma gloria no 't causi enveja puig sols qui mon cos trosseja sois aqueli p ora per mi.

M. M. C. DE GRANOLLERS.

CONVERSA.

—Carolina, que t' ha dit en Pepet de mi?
—L' hi anava a parlar; pero no hi pogut.
—Per quin motiu?
—Perque ha arribat la seva promesa.
—Ay, ay ¿Com se diu la seva promesa?
—Entre tots dos ho acabém de dir.

UNA NOVA DE REUS.

TRENCA-CAPS.

¿VOL CERA?

Formar ab aquestas lletres lo nom de un poble de Catalunya.

JOANET TARRAGONÍ.

GEROGLIFICH.

BI
VIII
LI

criaturas.

NAS DE PUNTA INGLESÀ

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse, 'ls ciutadans Pepet Simpatich, F. Alberti y J. un Tapé y F. de T. y Sanpantólm.

Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans Noy Bisbalench, Un Bismarck, Espanyol mort de gana, Un Nen, Un Pastera, Calderi-Montbuyench, F. Corretja, Brau y Un Matiné.

Ciutada Barceloní: Aprofitarem las conversas y res més per are.—F. Alberti y J.: Id. Logogrijo numèrich.—Un Obrero: Hi anirà la maxima.—Un Tenorio: Id. logogrijos, quadrat y un rombo.—J. Baulcells Prat: Va arribar tart per publicarla oportunament; pero no hi fa res, l' aprofitarem.—Pirandó: Hi anirà un rombo.—Un: Hi anirà la poesia.—A. Rossell: Id. la de vosté, arreglada.—Dos Liberals: Id. ters de silabas y rombo.—Coixet de Reus: Id. gerooglifich y conversa.—J. Guarro Elias: Envihim alguna altra cosa, que vosté 'n fa de millers.—J. P. de Vidreras: Hi anirà l' anagrama.—Noy Manacia de Ginebra: Gracias per l' envió del periódich.—Un Trompetaire: Publicarem la conversa.—Arnau: lo quadret esta bastant bè.—Blanca Negra: Id. id. la poesia.—J. de Donna Juanita: Publicarem lo que 'ns remet.—Nas de punta inglesa: Id. pregunta, rombo y sinonimia.—Espanyol mort de gana: Id. rombos.—Pepet Simpatich: Id. anagrama.—Un tapé y F. de T.: Ho insertarem tot.—Ciutadans F. G. (Organya), M. G. (Cardona), J. G. (Camprodon), M. B. (Calella), B. R. (Vidreras) y J. R. (Vilasar): Quedan servits.

ALGO. Coleccion de poesias originales de JOAQUIN MARIA BARTENA, ilustradas por JOSÉ LUÍS PELLICER.—Edicion de gran lujo que forma un tomo 8.º de más de 200 pags.—Vale 3 Ptas.—Se vende en la Libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20, y demás principales librerias y kioscos de Barcelona.

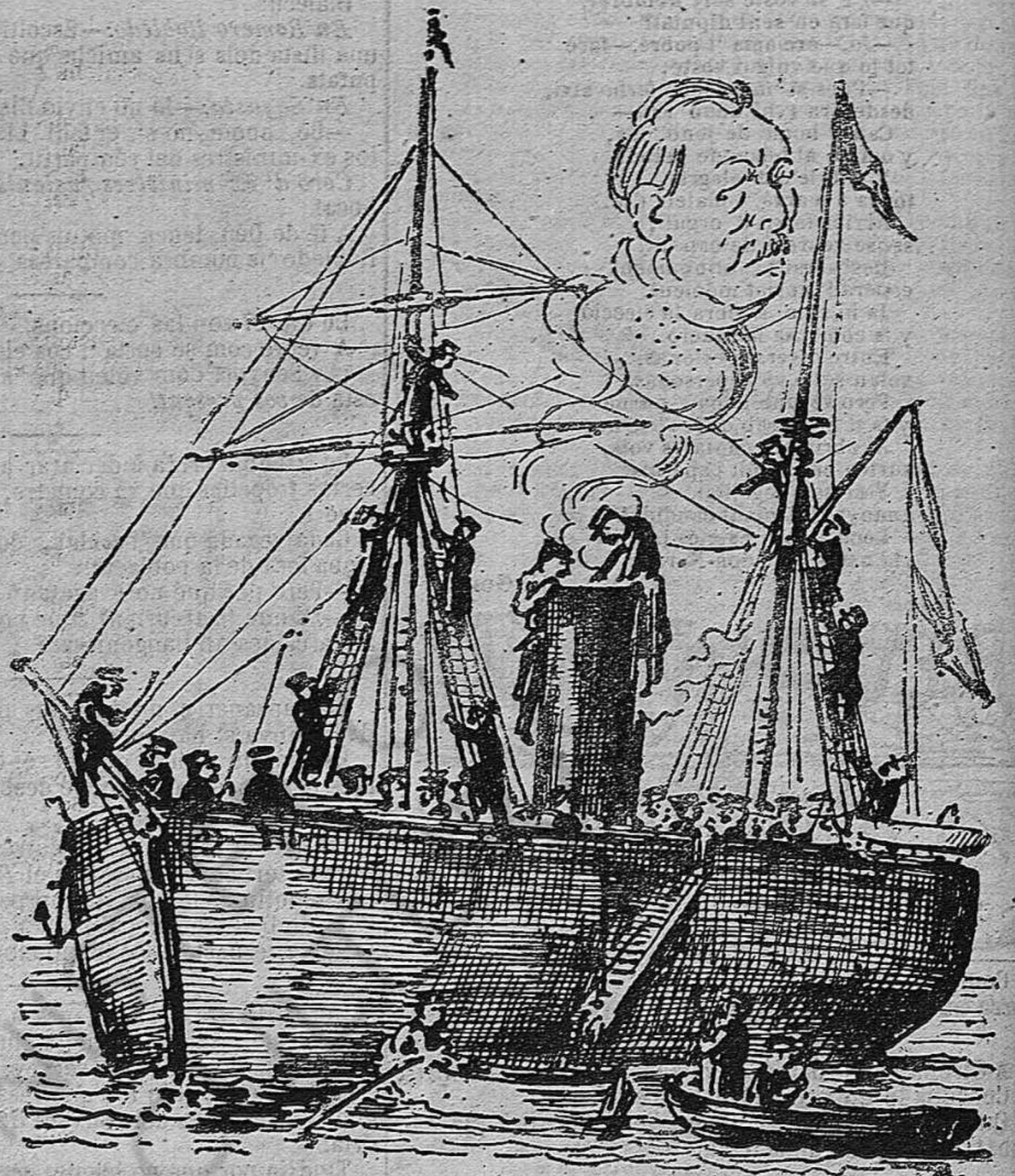
A los correos se les otorgará la rebaja de costumbre.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

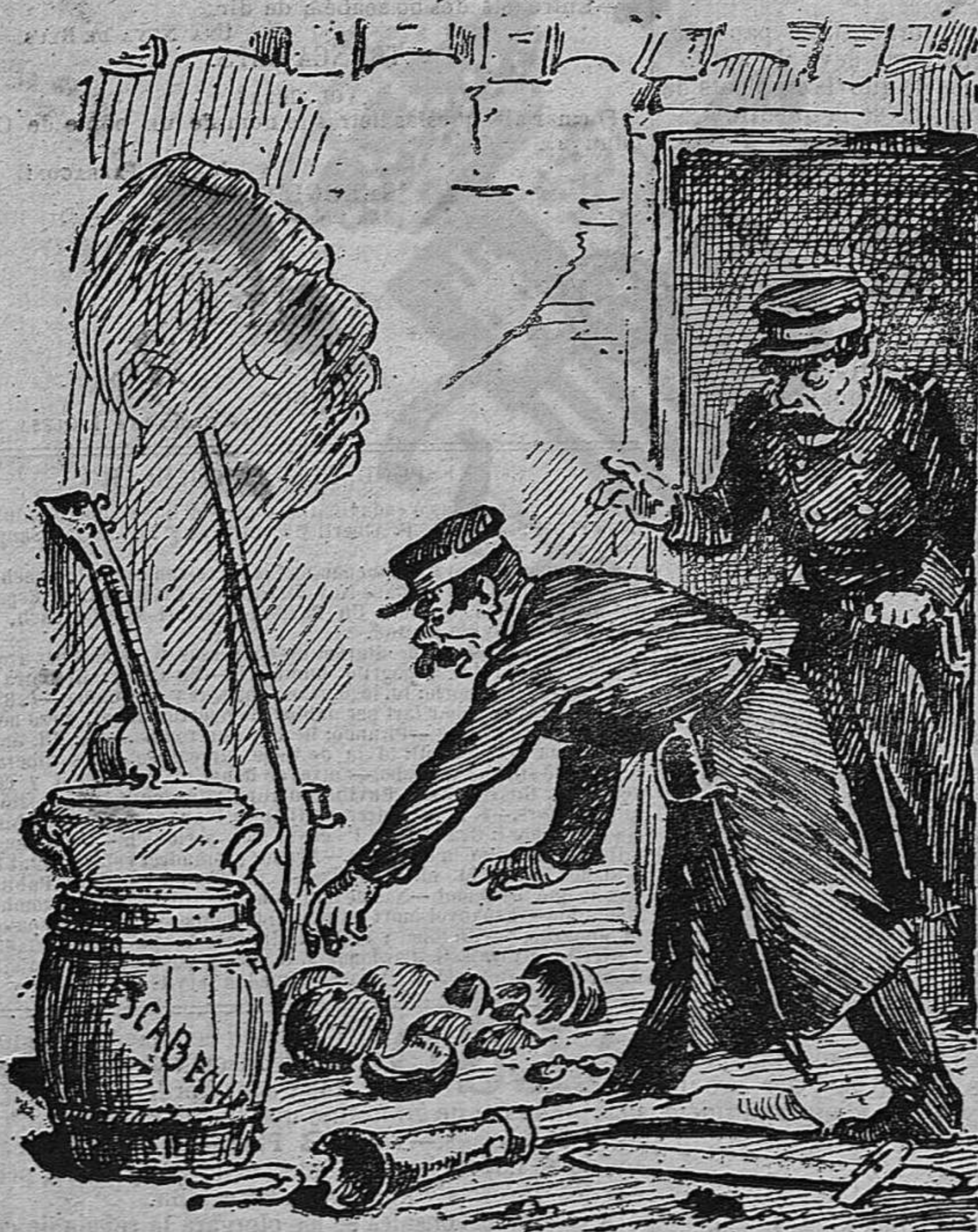
Barceloná, Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

Lo busca per sota 'l llit y no 'l troba.

Fá buscarlo pels vapors y no 'l troban.

Se fan descobriments de ferramenta; pero ell no hi es.

¡Ay Senyor! ¡Y pensar que cada dia quan se senta á taula, se l' hi presenta!...